

Arrest

nr. 141 944 van 26 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 januari 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. MATTHIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 oktober 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 27 januari 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 3 februari 2012 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.10.2010 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verklaart sedert 2002 in België te zijn, zonder dat hij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9bis dd 16.11.2009 en dit bijna 7 jaar na zijn binnenkomst. Aldus heeft verzoekster gedurende 7 jaar illegaal in België verbleven. Dat hieruit volgt dat hij zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven zodat hij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept.

Wat de bewering betreft dat betrokkene slachtoffer is geworden van het nalatig optreden van zijn raadsman, betrokkene kan steeds een klacht neerleggen bij de stafhouder. Bovendien verhindert dit hem niet om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn en hiervoor getuigenverklaringen voorlegt, werkbereid is en een arbeidsovereenkomst voorlegt, Nederlands en Frans machtig zou zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheidsfase en kunnen het voorwerp uitmaken van een onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene beweert een relatie te hebben met een Nederlandse dame. Een tijdelijke scheiding met mevrouw verhindert betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Dit is de eerste bestreden beslissing;

1.3. Eveneens op 27 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“[...] wordt aan: [...]

het bevel gegeven om uiterlijk op 3 maart 2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal,

Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7 al.1,1° van de wet van 15 december 1980) niet in het bezit van een geldig visum”.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het legaliteitsbeginsel. Tevens betoogt hij dat de eerste bestreden beslissing ‘de kracht van gewijsde van het arrest van de Raad van State dd. 10.12.2009’ miskent.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Op 10.12.2009 vernietigt de Raad van State de instructies van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid dd. 19.07.2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad van State oordeelde dat wanneer aan de in de instructie opgenomen criteria is voldaan, er aldus geen ruimte meer is voor appreciatie omdat meteen is voldaan aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de Vreemdelingenwet en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslagen van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. Bijgevolg voegt de instructie van 19.07.2009 een nieuwe rechtsregel toe aan de rechtsorde en schendt aldus de instructie de prerogatieven van de parlementsleden en het legaliteitsbeginsel.

Dat verzoeker een aanvraag heeft gedaan conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 13.11.2009.

Dat de DVZ heeft geoordeeld dat de aanvraag weliswaar ontvankelijk is doch ongegrond. De DVZ zou hebben geoordeeld op basis van haar discretionaire bevoegdheid om alsnog de criteria van de instructie toe te passen.

De facto gaat het nog steeds om het toepassen van criteria die zijn bepaald in de instructie van 19.07.2009 dewelke door de Raad van State werd vernietigd op 10.12.2009. Dit wordt duidelijk aangegeven in de brief aan de burgemeester van de gemeente Willebroek. De DVZ heeft ter beoordeling van de aanvraag van verzoeker tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden gesteld dat hij zich beroept op de criteria bepaald in de instructie en meer bepaald deze onder 2.8A. Verzoeker zou aldus moeten hebben aangetoond dat hij meer dan vijf jaar ononderbroken verblijf heeft in België, voor 18 maart 2008 een geloofwaardige poging hebben ondernomen om zich in regel te stellen met zijn verblijf of reeds een wettig verblijf hebben gehad voor die datum en aantonen dat hij lokaal is verankerd in België aan de hand van een eventueel schoolparcours, de kennis van de landstalen en de bereidheid om te werken of een beroepsverleden in België. Indien aan deze voorwaarden wordt voldaan, kan de DVZ aan de hand van de discretionaire bevoegdheid oordelen of verzoeker een machtiging tot verblijf verkrijgt van meer dan 3 maanden. De DVZ heeft aldus niet geoordeeld over de ontvankelijkheid van de aanvraag. De DVZ is ervan uitgegaan dat de aanvraag van verzoeker omdat hij zijn vraag baseert op 2.8A sowieso getuigt van de buitengewone omstandigheden zoals voorgeschreven door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. En dit terwijl de instructie van 19.07.2009 door de Raad van State werd vernietigd, net omdat die ruimte voor appreciatie niet meer aanwezig is en enkel de wetgever de vreemdeling kan ontslagen van de verplichting blijf te geven van buitengewone omstandigheden.

De vernietiging van de instructie brengt met zich mee dat ze onwettig is geworden en aldus niet meer kan worden toegepast. Door het toepassen van de onwettige instructie schendt de DVZ het legaliteitsbeginsel. Bovendien miskent de bestreden beslissing de kracht van gewijsde van het arrest van de Raad van State dd. 10.12.2009. [...]”

2.1.2. De Raad stelt vast dat verzoeker kritiek uit op de beslissing van 22 juli 2010 waarbij zijn eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 november 2009 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, beslissing waarin verweerder oordeelde om op basis van zijn discretionaire bevoegdheid nog steeds toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ondanks de nietigverklaring van deze instructie door de Raad van State in zijn arrest van 9 december 2009 met nummer 198.769. Verzoeker betoogt zo dat verweerder het legaliteitsbeginsel en de kracht van gewijsde van voormeld arrest van de Raad van State heeft geschonden door – niettegenstaande de nietigverklaring van de instructie door de Raad van State – alsnog zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging te behandelen in toepassing van de vernietigde instructie. Hij verwijst naar het gegeven dat verweerder geen uitspraak zou hebben gedaan over de ontvankelijkheid van de aanvraag, doch het bestaan van buitengewone omstandigheden heeft verondersteld omdat de verblijfsaanvraag was gebaseerd op criterium 2.8.A van voormelde instructie. Thans ligt evenwel een beslissing voor waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 oktober 2010 onontvankelijk wordt verklaard, omdat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. Hierbij wees verweerder er terecht op dat voormelde instructie nietig werd verklaard door de Raad van State en bijgevolg de hierin vervatte criteria niet langer van toepassing zijn. Er dient aldus te worden vastgesteld dat verzoekers middel is gericht tegen een andere dan de in casu bestreden beslissing, en om deze reden niet ontvankelijk is. Verzoeker diende bovendien reeds een beroep in tegen de op 22 juli 2010 genomen beslissing, beroep dat door de Raad werd verworpen bij arrest van 10 november 2010 met nummer 51 019.

Het eerste middel is vreemd aan de thans bestreden beslissing en om deze reden niet ontvankelijk.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtzekerheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing door de gemachtigde van de Minister van Asiel- en Migratiebeleid maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurd[en] [...]"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grand waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term "afdoende" bevestigt de rechtspraak van de Raad van State, welke vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St, nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St, nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt

gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

In artikel 4 van de genoemde wet wordt melding gemaakt van een aantal gevallen waarin de motiveringsplicht niet van toepassing is. Deze uitzonderingen op de formele motiveringsplicht moeten strikt worden geïnterpreteerd; en de hier opgesomde uitzonderingsgevallen worden limitatief bepaald. Het bestuur kan, buiten de gevallen opgesomd in artikel 4 van de wet, niet de verplichting tot uitdrukkelijke motivering ontlopen, zelfs niet om redenen die verband houden met de spoed waarmee de betrokken beslissing zou zijn genomen. Artikel 5 van de wet bepaalt immers uitdrukkelijk dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handeling uitdrukkelijk te motiveren.

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur, en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

Rekening houdend met bovengenoemde bepalingen, dient te worden vastgesteld dat de motiveringsverplichting die op de overheid rust, schromelijk met de voeten werd getreden.

IN DIE ZIN IS DE BEWERING VAN TEGENPARTIJ DAT BETROKKENE OP 2002 IN BELGE IS TOEGEKOMEN ZONDER DAT HIJ GEPROBEERD HEEFT EEN MACHTIGING TOT EEN VERBLIJF VAN LANGE DUUR TE BEKOMEN. BEHOUDENS DE AANVRAAG ARTIKEL 9 BIS DP 16 NOVEMBER 2009 MANIFEST IN STRIJD IS MET DE WERKELIJKHEID.

Reeds per januari 2008 heeft betrokkene diens raadsman verzocht om de procedure tot het bekomen van diens verblijf van onbepaalde duur op te starten, waarbij diens raadsman per mailcorrespondentie hiertoe meermaals werd aangemaand.

De mailcorrespondentie werd gevoegd in stukken 3 van het stukkenbundel.

Hieromtrent werd dan ook klacht ingediend bij de Stafhouder van de Orde van Advocaten te Antwerpen, welke beslissing bij ontvangst nog zal worden gevoegd.

Hoe dan ook is de feitelijke motivering van tegenpartij duidelijk ongegrond aangezien het verwijt dat hij opzettelijk gedurende verschillende jaren in een illegaal verblijf is gebleven absoluut niet gegrond is en op geen enkel feitelijk element wordt gesteund, nu wel ernstige en geloofwaardige pogingen langs zijde werden ondernomen om een wettig en langdurig verblijf te bekomen.

Aangezien het centrum van de belangen van verzoeker zich sinds 2002 in België situeert heeft verzoeker geen enkele binding meer met zijn land van herkomst! Een loutere terugkeer naar zijn geboorteland om de aanvraag aldaar in te dienen is duidelijk in wanverhouding met de inspanning die wordt gevraagd, temeer daar de eerdere aanvragen hieromtrent wel ontvankelijk werden beoordeeld. De aanvraag dient dan ook ontvankelijk en gegrond te worden beoordeeld!

De bijlage 13, het bevel om het grondgebied te verlaten, werd alles behalve afdoende gemotiveerd. Immers de reden van beslissing vermeldt dat betrokkene in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstpapieren, geen geldig paspoort en geen geldig visum. De brief aan de burgemeester van de gemeente Willebroek is duidelijk in haar instructie. De burgemeester wordt verzocht om door de afgifte van een bijlage 13 aan betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatsecretaris voor Migratie- en Asielbeleid waarbij hem een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

De bijlage 13 vermeldt enkel: "De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7 al 1,1° van de wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum."

Verzoeker kan in de bijlage 13 nergens lezen wat de motivering is van het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij is inderdaad niet in het bezit van de vereiste binnenkomstpapieren, visum en paspoort, maar deze motivering is allesbehalve volledig. Immers verzoeker heeft een aanvraag gedaan tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de motivering gebrekkig is.

Bovendien verantwoordt de bestreden beslissing op geen enkele wijze waarom zij beslist tot een weigering van de machtiging tot verblijf niettegenstaande het arrest van de Raad van State dat de instructies van 19.07.2009 reeds eerder had vernietigd. De discretionaire bevoegdheid die aan de overheid toekomt in deze dient met de nodige omzichtigheid te worden gehanteerd. Wanneer een beslissing wordt genomen ten aanzien van een rechtssubject, met die beslissing voldoende en afdoende gemotiveerd. De bijlage 13 die aan verzoeker werd betekend getuigt geenszins van een afdoende motivering, zeker niet nu de Raad van State de instructie van 19.07.2009 heeft vernietigd. Men mag verwachten van de overheid indien deze gebruik maakt van de discretionaire bevoegdheid dat dan ook de motivering is opgenomen waarom en op welke wijze van deze bevoegdheid gebruik wordt gemaakt. Het is duidelijk dat de overheid, de gemeente Willebroek wegens het betekenen van een gebrekkige bijlage 13 en de DVZ als beslissende overheid niet hebben gehandeld naar de beginselen van behoorlijk bestuur en zich niet hebben gekweten van de motiveringsplicht die op hen rust.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.

Bovendien wenst verzoeker op te merken dat bij de voorstelling, de uiteenzetting door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid duidelijk mocht blijken dat het dossier van een aanvrager zal worden onderzocht aan de hand van alle criteria die zijn opgenomen in de instructie en dit in een cascadevolgorde. Indien een aanvrager niet voldoet aan de criteria van 2.8A dan wordt onderzocht of hij voldoet aan de criteria van 2.8B en in laatste instantie of de aanvrager zich bevindt in een prangende humanitaire situatie. Ongeacht op welke criteria de aanvrager zich beroept.

Verzoeker beroept zich in eerste instantie op de criteria van 2.8A. Hij toont aan dat hij hier al meer dan 5 jaar is en voldoende lokaal verankerd en tevens werkbereid is.

Volgens de cascadevolgorde dient te worden onderzocht of verzoeker voldoet aan de criteria van 2.8B. Deze bepalen een ononderbroken verblijf van voor 31 maart 2007, aantonen dat hij lokaal is verankerd in België aan de hand van een eventueel schoolparcours, de kennis van de landstalen en de bereidheid om te werken of een beroepsverleden in België en een arbeidscontract van onbepaalde duur beschikken met een salaris niet lager dan het wettig minimumsalaris. Verzoeker toont al het voorgaande aan.

De bepaling dat de aanvrager moet beschikken over een arbeidscontract is aldus voldaan. Immers de belofte van aanwerving of een arbeidscontract dat per definitie een arbeidscontract onder voorwaarde van regularisatie van het verblijf is, zijn als gelijk te beschouwen. Aldus dient de DVZ ook te oordelen of verzoeker niet voldoet aan de criteria van 2.8B, hetgeen niet naar recht gebeurd is.

In laatste instantie dient de DVZ te oordelen of verzoeker zich niet in een prangende humanitaire situatie bevindt. De DVZ zegt hier niets over. Zonder in de plaats te treden van de beoordelaar, merkt verzoeker op dat het uitblijven van enige motivering terzake niet enkel een ernstige gebrekkigheid uitmaakt, maar ook een zeer onredelijk karakter toekent aan de bestreden beslissing. Immers verzoeker is hier meer dan 5 jaar in België, heeft zich meer dan lokaal verankerd en hij heeft een reële kans om te worden aangeworven indien zijn verblijf wordt geregulariseerd.

Dat de handelwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken gezien het voorgaande dan ook getuigt van kennelijk onredelijk gedrag, waardoor op manifeste wijze afbreuk wordt gedaan aan de rechten van de verzoeker. De beginselen van behoorlijk bestuur worden geschonden en de motiveringsplicht. [...]"

2.2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen,

die uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, de juridische en de feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motiveringen afdoende moeten zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. In de tweede bestreden beslissing wordt verder toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt toegelicht dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Meer concreet wordt gesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum.

In de mate dat verzoeker aangeeft dat de “bestreden beslissing op geen enkele wijze [verantwoordt] waarom zij beslist tot een weigering van de machtiging tot verblijf niettegenstaande het arrest van de Raad van State dat de instructies van 19.07.2007 reeds eerder had vernietigd”, merkt de Raad op dat dit betoog andermaal lijkt te zijn gericht tegen de beslissing van 22 juli 2010 waarbij verzoekers eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Er kan zo ook niet worden ingezien waarom verweerder in de thans eerste bestreden beslissing diende te verantwoorden waarom de machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden niet werd toegekend. De thans eerste bestreden beslissing stelt zo de niet-ontvankelijkheid vast van de op 1 oktober 2010 in België ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, omdat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. De vraag of verzoekers aanvraag al dan niet grond was, was niet aan de orde. In de thans bestreden beslissing wordt verder ook net gesteld dat de instructie van 19 juli 2009 nietig is verklaard en de hierin vervatte criteria aldus niet langer van toepassing zijn. Aan de hand van dit betoog van verzoeker kan in casu geen motiveringsgebrek worden vastgesteld.

Er kan verder niet worden vastgesteld dat de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten gebrekkig zou zijn, omdat daarin niet wordt geantwoord op de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er blijkt zo ook niet welk nut het zou hebben dat verweerder de motieven van de eerste bestreden beslissing zou hernemen in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het doel van de formele motiveringsplicht is in ieder geval bereikt, nu verzoeker kennis heeft kunnen nemen van de motieven van de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. De Raad brengt op dit punt ook in herinnering dat de bestreden beslissingen zijn te beschouwen als afzonderlijke beslissingen, en dat waar het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis dient te worden gebracht middels de bijlage 13, dit niet geldt voor de niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Verzoeker maakt met zijn overwegend theoretisch betoog omtrent de draagwijdte van de formele motiveringsplicht niet duidelijk op welk punt de motiveringen van de thans bestreden beslissingen hem niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissingen zijn gegrond, dervijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

2.2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Verzoeker stelt allereerst dat het in strijd is met de werkelijkheid waar verweerder in de eerste bestreden beslissing stelt dat verzoeker toekwam in België zonder dat hij probeerde een verblijfsmachtiging te verkrijgen, tot zijn eerste verblijfsaanvraag op 16 november 2009, en dat hij zich gedurende verschillende jaren bewust nestelde in illegaal verblijf. Hij geeft aan reeds in januari 2008 zijn advocaat te hebben gecontacteerd teneinde een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen, doch dat zijn advocaat in deze in gebreke is gebleven. Hij verwijst in dit verband naar mailcorrespondentie met zijn advocaat en een klacht die hij indiende bij de Orde van Advocaten te Antwerpen.

De Raad merkt evenwel op dat uit de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde mailcorrespondentie tussen hem en zijn advocaat als dusdanig geenszins kan worden afgeleid dat hij zijn advocaat de instructie gaf een verblijfsaanvraag in te dienen. De bijgevoegde mailcorrespondentie maakt louter melding van het gebrek aan antwoord van de advocaat aan verzoeker en het gegeven dat verzoeker niets ontving aangaande zijn dossier (*"j'ai rien reçu pour mon dossier"*), zonder dat de reden blijkt waarom verzoeker zich richtte tot de advocaat. Aldus kan de Raad niet vaststellen dat het bestuur op onjuiste of kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat niet blijkt dat verzoeker voorafgaand aan zijn eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op 16 november 2009 reeds trachtte om een verblijfsmachtiging te verwerven en hij zich bewust in een illegale en preciaire situatie heeft gebracht. Verweerder heeft hieromtrent in de bestreden beslissing bovendien ook aangegeven dat het verzoeker steeds vrij staat bij de stafhouder een klacht in te dienen tegen zijn advocaat. Er blijkt niet dat hij dit deed met gunstig gevolg. Daarnaast merkte verweerder in zijn beslissing ook op dat het betoog van verzoeker dat hij het slachtoffer was van een nalatig optreden van zijn raadsman, hem op zich ook nog niet verhindert tijdelijk terug te keren naar zijn herkomstland om de aanvraag via de reguliere procedure, met name via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland, in te dienen. Wat dit motief betreft, brengt verzoeker geen kritiek naar voor. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het al dan niet reeds hebben getracht een verblijfsaanvraag in te dienen in januari 2008 vermag aan te tonen dat er in zijn hoofdte sprake is van buitengewone omstandigheden.

Waar verzoeker nog stelt dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt waardoor hij geen enkele binding meer heeft met zijn herkomstland, merkt de Raad op dat hij dergelijk argument niet als dusdanig heeft ontwikkeld in zijn verblijfsaanvraag om te verantwoorden dat de aanvraag in België werd ingediend. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de eerste bestreden beslissing geen rekening houden met elementen die verzoeker thans voor het eerst opwerpt in zijn verzoekschrift. Dit argument kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Verzoeker toont verder het onjuist of kennelijk onredelijk karakter ook niet aan van de motivering in de bestreden beslissing dat de elementen van integratie waarvan in de aanvraag melding worden gemaakt niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend en reeds behoren tot de gegrondheidsfase.

Door er louter op te wijzen dat zijn eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wel ontvankelijk werd verklaard, toont verzoeker op zich ook nog niet aan dat verweerder in de eerste bestreden beslissing een incorrecte inschatting maakte van zijn situatie zoals deze zich op dat ogenblik voordeed en ten onrechte geen buitengewone omstandigheden weerhield. Er kan ook niet worden aangenomen dat verzoeker er een wettig belang bij heeft aan te voeren dat verweerder andermaal met miskenning van de wet zijn aanvraag ontvankelijk zou moeten verklaren.

Verzoeker betoogt ten slotte dat hij er mocht vanuit gaan dat verweerder zijn verblijfsaanvraag zou hebben onderzocht aan de hand van alle criteria zoals opgenomen in de vernietigde instructie en dit in een cascadevolgorde. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker niet in redelijkheid tegelijkertijd kan betogen dat enerzijds het blijven toepassen van de instructie van 19 juli 2009 het legaliteitsbeginsel en de kracht van gewijsde van het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 zou miskennen en anderzijds verweerder wel degelijk zijn aanvraag diende te toetsen aan de criteria vervat in deze instructie en deze bijgevolg op deze grond ook ontvankelijk diende te verklaren. Voormelde nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Zoals verzoeker zelf ook aangeeft, werd de instructie vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 omdat deze *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt."* Verweerder zou bijgevolg zijn bevoegdheid miskennen waar hij in het kader van de ontvankelijkheidsfase zou toetsen aan de vernietigde instructie en de aanvraag ontvankelijk zou verklaren omdat is voldaan aan een van de hierin vervatte criteria, en dit zonder afzonderlijk het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden na te gaan. Verzoeker kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te

besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332). Enig onderzoek in het licht van de instructie, of motivering in dit verband, was dan ook geenszins vereist.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt, gelet op bovenstaande, niet aangetoond.

2.2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker duidt zo ook geenszins dat er sprake is van concrete, relevante elementen die alsnog in rekening hadden moeten worden gebracht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.2.5. In zoverre verzoeker zich verder beroept op een schending van het rechtzekerheidsbeginsel, lijkt hij aan te geven dat dit beginsel vereist dat de criteria van de vernietigde instructie alsnog zouden worden toegepast. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, houdt de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State in dat deze met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en geacht wordt nooit te hebben bestaan. Verzoeker kan er zich dan ook niet meer dienstig op beroepen om tot de schending het rechtzekerheidsbeginsel te besluiten. De Raad wijst erop dat – daargelaten de vraag of er een vaste gedragslijn bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Het rechtzekerheidsbeginsel brengt niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden (RvS 4 maart 2002, nr.104.270). De aangevoerde schending van het rechtzekerheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Het wettelijkheidsbeginsel primeert immers.

2.2.2.6. Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS